EL SENYAL

REVISTA DE LA DIÒCESI DE GIRONA

Número 206
Any XX
Abril 2020

P.V.P.: 3 €

Església en temps de Covid-19

Enric Mirambell: home de fe i de cultura P. 19

Entrevista a Bernat Juliol, monjo de Montserrat

P. 32

Càritas
Diocesana de Girona

#Caritasx3

La necessitat s'ha triplicat. Tripliquem les donacions

Fes un donatiu amb la paraula ***COVID19*** al compte
ES29 2100 0002 57 0201445404 o través de la web
www.caritasgirona.cat o per telèfon 683 14 32 39

#elCompromísNoTanca

RESSONS D'ESGLÉSIA 4

EDITORIAL 5
— Prioritat a la protecció de la salut

L'ATRI 6
— Bé, gràcies a Déu

L'AMBÓ 7
— «Es va fer un fuet de cordes i els expulsà tots fora del temple» (Jn 2,15)

TEMA CENTRAL 8-15
— Quaresma amb quarantena
— No tingueu por!
— Càritas Diocesana manté oberts el 58 % dels serveis
— L'Estat i la protecció de la salut
— Covid-19: oportunitat de globalitzar la humanització
— Entrevista a Mn. Sebastià Aupí

INSTANTÀNIES DIOCESANES 16-17

VIDA PARROQUIAL I DIOCESANA 18-23
— Jornada Mundial del Malalt centrada en la soledat
— Enric Mirambell: home de fe i de cultura
— Un diumenge de Quaresma en confinament
— Iniciatives digitals en temps de confinament

EL LLINDAR 24
— Les trones de Santa Maria dels Turers

EN DIÀLEG 25
— Comença el Ramadà

ESGLÉSIA CATALANA 26
— Del so de l'Àngelus als sants de la porta del costat

TRIBUNA 27
— L'economia de Francesc

APUNTS D'OPINIÓ 28-29
— Mn. Pere Bellvert, Míriam Díez, Narcís Negre i Pere Micaló

RECOMANACIONS 30

L'ENTREVISTA 32
— Bernat Juliol, monjo de Montserrat

Els articles firmats són responsabilitat exclusiva dels seus autors. La reproducció total o parcial d'articles, notícies o fotografies d'El Senyal només és permesa si se n'esmenta la procedència.

Foto portada: Celebració de la Missa de la Cena del Senyor a la Catedral de Girona, enguany a porta tancada i retransmesa en directe per Internet. *Foto d'Àngel Almazan.*

- **Edita:** DELEGACIÓ EPISCOPAL DE MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL BISBAT DE GIRONA
- **Director:** JOSEP CASELLAS
- **Consell de Redacció:** VÍCTOR GAY, DOLORS PUIGDEVALL, SUSANNA QUINTANA, XAVIER ROCA i ÀNGEL RODRÍGUEZ
- **Correcció de textos:** DANIEL VIVERN
- **Comptabilitat:** YOHANA ROMERO
- **Administració, subscripcions i publicitat:** ANNA COLL
- **Redacció i Administració:** Plaça del Vi, 2 - 17004 Girona
  Tel. 972 41 28 84 - Fax 972 41 28 85
  comunicacio@bisbatgirona.cat - www. bisbatgirona.cat
- **Subscripció anual** (6 números):
  Tarifa normal: 18 euros
  Tarifa de suport: 25 euros
- **Preu exemplar:** 3 euros
- **Maquetació:** www.palahi.cat
- **Impressió:** www.palahi.cat
- **Dipòsit legal:** Gi-509-99

PIULADES

CatalunyaCristiana
@catcrist

Els #catòlics al món ja són 1.329 milions. Creix el nombre de #batejats però disminueixen els sacerdots, religiosos i seminaristes. Són dades de l'Oficina Central d'Estadístiques de l'Església. https://bit.ly/3bxPlG7

Fundació Esplai Girona
@esplaigirona

MOLTES GRÀCIES a totes les monitores i monitors dels nostres centres que en aquest moment continuen creient en l'educació en el lleure de qualitat i preparen activitats perquè infants i joves passin millor aquests dies. Ens sentim orgullosos de tots vosaltres! #ensquedemacasa

Ràdio Banyoles
@radiobanyoles

Càritas Pla de l'Estany dobla els esforços per assegurar els lots d'aliments per a les famílies vulnerables @caritasgirona @CCPlaEstany http://radiobanyoles.cat/noticia.php?id

Ressons d'Església

Postcongrés de laics

«A partir d'ara, el procés que va començar a les diòcesis, associacions i moviments en la seva primera fase, hi torna», afirma Isaac Martín, de la Comissió Executiva del Congrés de Laics que a mitjan febrer va aplegar 2.000 persones a Madrid. Caldrà -afegeix Martín- «concretar com podem articular en les nostres realitats eclesials respectives les claus fonamentals que hem detectat». Aquestes claus segueixen els quatre itineraris que es van tenir presents al congrés: el primer anunci, l'acompanyament, els processos formatius i la presència en la vida pública.

Clergues víctimes del coronavirus

Mn. Joan Cuadrench Aragonès, capellà de l'Arquebisbat de Barcelona, ha estat el primer capellà català que ha mort pel coronavirus. Va traspassar el 20 de març passat. Tenia 77 anys. A Itàlia, a finals de març, una setantena de capellans havien sucumbit al Covid-19 des de l'inici de la pandèmia en aquell país. D'altra banda, la comunitat salesiana ha informat de la mort, també relacionada amb aquest virus, el 25 de març passat, a Brescia (Llombardia) del bisbe Angelo Moreschi, vicari apostòlic de Gambella, a Etiòpia.

CEE: l'arquebisbe de Barcelona, president, i el de Girona, a Economia i Pastoral de la Salut

La Conferència Episcopal Espanyola va elegir, en la seva darrera assemblea plenària, que va tenir lloc a començament de març a Madrid, el cardenal Joan-Josep Omella (a la fotografia), arquebisbe de Barcelona, com a nou president per al quadrienni 2020-2024. Succeeix en el càrrec el cardenal Ricardo Blázquez, arquebisbe de Valladolid. Mons. Carlos Osoro, cardenal-arquebisbe de Madrid, va ser elegit vicepresident. El bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, continua com a membre de la Comissió Episcopal d'Economia i com a responsable de Pastoral de la Salut en el marc de la Comissió Episcopal de Pastoral Social i de Promoció Humana.

Campanya del Malalt

El dia 17 de maig, sisè diumenge de Pasqua, serà un dels dos moments centrals de la Campanya del Malalt. L'altre va ser l'11 de febrer passat, festa de la Mare de Déu de Lourdes. El lema d'aquesta campanya és: «Acompanyar en la soledat».

Centenari de l'IEME

L'Institut Espanyol de Missions Estrangeres (IEME) commemora enguany el centenari de la seva fundació. Els actes, que ja van iniciar-se a finals de l'any passat, se celebraran sobretot a Burgos, on va començar les seves activitats, i a Madrid. Durant aquests cent anys, l'IEME ha canalitzat l'activitat missionera d'uns 500 capellans diocesans. Actualment són uns 120 els capellans que, a través d'aquest institut, realitzen la seva tasca a tres continents. A l'Àfrica, són presents a Zimbabwe, Moçambic i Zàmbia; a l'Amèrica Llatina i el Carib, a Guatemala, Brasil, Perú, República Dominicana, Nicaragua i Cuba; i a l'Àsia, al Japó i a Tailàndia.

Itàlia: la producció d'armes no s'atura

El decret de mesures contra el Covid-19 del govern italià de 23 de març passat estableix l'aturada de la producció per a les empreses de l'economia civil i social, però exclou d'aquesta aturada la producció de les fàbriques de sistemes d'armes. El sector industrial aeroespacial i de defensa queda inclòs en la categoria de les activitats estratègiques i dels serveis essencials. Ho han denunciat diverses organitzacions pacifistes italianes, entre les quals hi ha Pax Christi i el moviment dels Focolars.

Escriure missatge

EDITORIAL

Prioritat a la protecció de la salut

Allò que és veritablement important a la vida ho valorem sobretot quan ho perdem o ho veiem seriosament amenaçat. Començant per la vida.

Una amenaça en forma de virus Covid-19 ha irromput en la nostra societat i ha sembrat la inquietud i la por en el cor de molts. En aquest context, el govern de l'Estat ha decretat i prorrogat l'estat d'alarma. Mentrestant, el nombre de morts ja es compta per milers. Els difunts són les víctimes principals de la pandèmia.

El conjunt dels ciutadans hem estat sotmesos a unes restriccions pel que fa especialment a la nostra llibertat de moviments. També en aquest punt, valorem allò que formava part de la quotidianitat i donàvem per descomptat precisament quan trobem que ens ho han arrabassat durant un cert temps, en aquest cas per una causa justificada. El Concili Vaticà II admet que l'exercici d'alguns drets pugui ser «temporalment restringit per raó del bé comú», i afirma que «en canviar les circumstàncies, la llibertat ha d'ésser restablerta com més aviat millor» (LG 75). Aquest restabliment també contribuirà a la tornada a la normalitat en tots els àmbits de la vida, com ara el comercial, l'acadèmic, el cultural o l'esportiu.

«El progrés s'ha mostrat incapaç d'eliminar les amenaces a la vida»

Una de les lliçons principals -potser la cabdal- que es pot treure de la crisi del coronavirus és la necessitat de donar la prioritat a la protecció de la salut de les persones. És un dret reconegut a la Declaració Universal dels Drets Humans (art. 25) i a la Constitució espanyola (art. 43). Cal garantir-lo atenent a dos principis propis de la Doctrina Social de l'Església i assumibles per tothom: la defensa de la dignitat de la persona humana -de totes les persones-, i el principi de solidaritat, que vetlla per la protecció dels més febles i marginats de la societat, els quals, com ha quedat demostrat, són els més perjudicats en situacions com les que hem viscut aquestes darreres setmanes i que res no fa pensar que no es puguin tornar a produir.

El principi o l'actitud de solidaritat ha guiat moltes persones i institucions a preocupar-se per pal·liar les conseqüències de la pandèmia. Destaquem el treball que ha continuat fent, en aquest context tan delicat, Càritas.

Una altra lliçó té a veure amb la nostra fragilitat. El progrés humà, malgrat els nombrosos i enormes avenços que ha experimentat durant les darreres dècades, s'ha mostrat incapaç d'eliminar, per si mateix, les amenaces a la vida en forma de malalties o d'altres factors portadors de mort.

En la tradició judeocristiana, Déu, el Déu de la vida, ha estat anomenat «metge» (Ex 15,26: el que guareix). I en un sentit figurat, Jesús també ho és (Mc 2,17). Ell, amb les seves guaricions, ofereix uns signes que mostren que la salvació i el Regne de Déu ja són aquí i vencen definitivament el mal. I el seu gran signe és, naturalment, la resurrecció i la seva presència enmig dels deixebles, que s'alegren de veure'l. La Pasqua, que malgrat totes les limitacions els cristians ens disposem a celebrar, ens fa ser ben conscients d'allò que diu el llibre del Siràcida: «No hi ha riquesa millor que la salut del cos ni benestar que valgui tant com l'alegria del cor» (30,16).

Bé, gràcies a Déu

LLUÍS SUÑER
Vicari general del Bisbat de Girona

Sovint em fan aquesta pregunta: com està l'Església a casa nostra? Quina és la seva salut? Normalment responc: «Bé, gràcies a Déu». Encara que socialment estem immergits en aquesta crisi global del coronavirus i que eclesialment hi ha un cert ambient que convida a respondre que estem a les capses o en temps de rebaixes, a mi, un servidor, que porto 48 anys a l'esquena com a capellà, em surt del cor i del cap aquesta resposta.

Podríem estar molt millor, és cert. Però també podríem estar molt pitjor. Tenim un munt de reptes per afrontar, i s'hi busquen camins de sortida o respostes des de l'esperança: poca valoració del fet eclesial per una part de la societat civil; problemes fruit d'una organització amb molts capellans i que ara en som pocs; dificultats per mantenir un equilibri econòmic i patrimonial i una pastoral engrescadora; escàndols eclesials; desànim fruit d'una infinitat de causes... La llista és molt llarga. Però... heus aquí el però. No creieu que aquesta «pobresa» és la que predicàvem a l'acabar el Concili Vaticà II, ara fa 50 anys? Sí, llavors la predicàvem com una exigència evangèlica i ara la vivim com un fet que ens aclapara i ens fa por.

Què ens hi diu Jesús? «No tingueu por, petit ramat». Església, no tinguis por. Ell és la pau en la inquietud, la confiança en el desànim, el valor en la prova. I és des d'aquestes actituds que hem d'anar activant els espais comuns de cooperació amb laics, preveres i religiosos amb la voluntat d'anar a l'essencial: acompanyant, tenint cura i enfortint la riquesa que ja existeix en les nostres parròquies i delegacions, pensant sempre en el bé comú. L'Església no existeix per si mateixa sinó per al món, per ser ferments d'Evangeli i elements de renovació espiritual. En una societat plural en què una bona part dels ciutadans es consideren no creients o agnòstics se'ns demana, més que mai, ser testimonis del Ressuscitat, dones i homes que comuniquem esperança amb la nostra manera de viure, d'acollir, d'estimar, d'afrontar les contradiccions i ara, d'una manera especial, de ser ferments de consol i de coratge per la situació creada per la pandèmia del Covid-19.

Jesús també ens parla de «petit ramat». No es tracta de ser molts sinó significatius, testimonis del Regne, portadors de pau, i fer-ho amb el cap despert i el cor content, afrontant amb fermesa els reptes que tenim plantejats, i fer-ho de tal manera que en cap moment els problemes de cada dia ens privin ni de perdre el bon humor ni de poder dormir bé, perquè per a un creient en Jesús no hi ha cap mal que sigui infinit ni cap nit que no tingui fi.

«Ara d'una manera especial hem de ser ferments de consol i de coratge»

L'AMBÓ

«Es va fer un fuet de cordes i els expulsà tots fora del temple» (Jn 2,15)

JORDI PUJOL CAMPISTOL
Terapeuta ocupacional

M'agrada buscar en els angles morts de l'escriptura allò que en un primer cop d'ull pot passar desapercebut. La lectura del Nou Testament desplegada en els cicles litúrgics ofereix l'oportunitat d'aturar-se en racons de la narració que en altres circumstàncies passaríem per alt. El món s'accelera i, per molt que s'hi vulgui anar en contra, la nostra pregària i reflexió al voltant de l'Evangeli també ho fa. Rellegir Jn 2,15 em va fer adonar que les paraules mai són innocents: «Llavors es va fer un fuet de cordes i els expulsà tots fora del temple».

L'1-O de 2017, al voltant de l'únic col·legi electoral que quedava obert al municipi de Porqueres, on a primeres hores de la tarda ens aplegàvem centenars de persones, els rumors de la imminent arribada d'un escamot antiavalots em va fer ajupir i collir de terra dues o tres pedres que discretament vaig guardar a la butxaca, no sense un sentiment de vergonya. Si m'hagués atrevit a utilitzar aquells còdols, afortunadament no ho sabré mai; l'amenaça no es va materialitzar, i tots vam tornar sencers a casa aquell vespre, però no puc ni vull oblidar els sentiments de ràbia i d'impotència que m'omplien veient la sort d'altres poblacions. Des d'aleshores no em costa gaire imaginar-me de què devia estar ple Jesús mentre trenava el fuet: indignació, segurament. Enuig, ira? Però va tenir temps per rumiar-ho (no es trena un fuet de qualsevol manera, es necessita una estona). I en acabat, allà al mig, rodejat de cares que el devien mirar molt diferent del que estava acostumat: amb por i temor. Se'n va penedir?

«Tenim una arrel que s'abeura en les fonts de la irracionalitat i la violència»

Ara es parla molt de l'experiència immersiva, com si el concepte s'hagués inventat ahir mateix i no es pogués deslligar de la tecnologia digital, però si us vaga d'anar a la catedral de Vic i cercar en els seus murs l'episodi de Jn 2,15 el trobareu magistralment pintat per Josep M. Sert. (a la fotografia, un fragment).

L'escena és d'una potència visual cinematogràfica: s'obre el marc en un contrapicat, la gentada fuig aterrida d'un Jesús enfurismat, bell i terrible alhora. En una mà duu un bastó, i amb l'altra fa el gest d'arremangar-se la màniga de la túnica per potenciar el gest d'amenaça. A l'escena sobresurt un aiguabarreig de persones, taules i bestiar precipitant-se per les escales del temple: un bou desbocat envesteix el parament i els canvistes; arreu hi ha caos, desordre i desconcert. És sabut que Sert, abans d'agafar el pinzell, construïa cada escena que imaginava a escala real en un gran magatzem del seu estudi; això li permetia viure literalment des de diferents punts de vista allò que volia pintar, i certament devia causar una gran impressió als qui ho veien.

Però és de violència del que estem parlant, i d'una darrera pregunta: li quedava cap altra opció a Jesús que actuar amb un cop de geni? Perquè veient els esdeveniments posteriors no sembla que fos un bon càlcul d'estratègia. Escarnit el poder polític amb l'entrada a Jerusalem al llom d'un pollí i desafiant la classe sacerdotal amb la «purificació» del temple, les opcions d'una revolució pacífica des de la base s'esvaeixen. Tots tenim una arrel que s'abeura directament en les fonts de la irracionalitat i la violència. Ser-ne conscients ens hauria d'ajudar no tant a prevenir esclats d'ira com a aprendre a demanar perdó i perdonar-nos a nosaltres mateixos.

TEMA CENTRAL

Quaresma amb quarantena

El profeta Daniel va veure un immens gegant d'or, plata i bronze però amb peus de fang, i que, amb l'impacte d'una gran bola, s'esfondrà del tot.

MARTIRIÀ BRUGADA CLOTAS
Rector de Lloret de Mar

Poques vegades se'ns han posat en quarantena els valors de la societat en què estem immergits i que s'ha anat construint a partir d'uns valors fugissers, fràgils, caducs... Però cada any ens convida a fer-ho la Quaresma: prendre consciència de la nostra feblesa (som fang), exercitar-nos en la pregària (estem en mans de Déu), exercir la misericòrdia (no som illes: som un poble).

I, en plena Quaresma, l'expansió del coronavirus n'ha vingut a reforçar el missatge. Se'ns feia creure (i ens ho crèiem) que la nostra societat era omnipotent, i resulta que la pandèmia ens fa adonar que som febles i fràgils. Ens rèiem de les pestes de l'edat mitjana, de les seves pors i de les seves solucions infantils i estrafolàries. I resulta que la nostra societat s'esfondra. Se'ns feia creure que els fonaments eren prou forts per aguantar totes les envestides. I ens adonem que únicament som fang, som pols...

Amb tot, i aquí hi hauria el missatge cristià, malgrat ser fang i pols, malgrat ser tan febles i fràgils, no estem penjats en la foscor del no-res. Ell, com un terrisser pacient, ens sosté a les seves mans i ens va modelant i ens va omplint del seu tendre alè; i més que com un terrisser pacient, com un Pare amorós. Crist mateix, penjat en l'abisme de la mort, ens ho recorda: «Pare, a les teves mans encomano el meu esperit, la meva existència, la meva feble realitat...».

I això és el que volien expressar els nostres pobles quan feien els vots de vila, dels quals únicament tenim un record folklòric: a sant Sebastià, a sant Roc, als sants Cosme i Damià... O als encimbellats santuaris marians. Ara som al s. XXI. Però, encara que ens sentim febles, estem en mans de Déu. Quants missatges de pregària no han traspassat aquest dies les xarxes! I superant totes les expectatives, quantes connexions no s'han fet per seguir telemàticament les celebracions de la missa o les pregàries litúrgiques que s'oferien com a punt de trobada i de comunió. És a dir, la quarantena ens ha empès a la pregària, a saber-nos en mans de Déu.

I encara, sabent-nos febles i en mans de Déu, aquesta doble realitat ens ha ajudat a prendre consciència d'una altra dimensió cristiana (i quaresmal): no estem sols, no som illes. Ens necessitem els uns als altres, ens acompanyem, ens organitzem per ajudar-nos, ens ajuden professionalment equips mèdics excel·lents (i que ara ens adonem que són molt més importants per a nosaltres que els jugadors d'elit o que els grans dissenyadors de moda). En definitiva, que ens cal ser solidaris.

> ***«Malgrat ser tan febles i fràgils, no estem penjats en la foscor del no-res»***

En definitiva, una pandèmia que ens ha portat a una Quaresma de debò, ben viva, que volem i demanem que ens condueixi a una renovació autèntica, a un nou estil de vida, a un esclat de joia agraïda i compartida.

TEMA CENTRAL

No tingueu por!

FRANCESC PARDO I ARTIGAS
Bisbe de Girona

Us escric confinat a casa, com tots vosaltres, seguint les indicacions de les autoritats sanitàries, dels qui tenen la responsabilitat de govern a tots els nivells.

Estem en temps de Quaresma, camí cap a la Pasqua, i sobretot hem de contemplar aquesta situació tan complexa des de la nostra fe cristiana.

Aquesta pandèmia ens fa ser més humils, més solidaris i potser més humans. Ens pensàvem que érem els senyors, que dominàvem la ciència, l'economia, el present i el futur, i un virus ens ha recordat que som limitats, febles i que no som els amos de la vida, ni del present ni del futur. Certament vivim una certa cura del nostre possible orgull constatant alhora les nostres fragilitats.

Aquests dies estem confinats a casa, i caldria que també fossin dies viscuts amb serenor, pau i profit per a la pròpia vida.

Són dies difícils per als infants reclosos a casa, potser també per les tensions familiars quotidianes, durant tantes hores junts. També difícils per la solitud dels qui viuen sols, o pels ancians de les residències quasi sense visites. Per això ens hem de proposar ser pacients, pensar en els altres, estrènyer els lligams d'afecte, procurar servir-nos mútuament i demanar a Déu que enforteixi la convivència o ens conforti en la solitud.

A tots els malalts, us desitjo la vostra prompta recuperació. Estem al vostre costat i al vostre servei, si s'escau.

A tots els professionals sanitaris, els envio el meu agraïment pel seu servi generós en bé de tots els malalts i els infectats. Demano a Déu que sigueu alliberats de tot mal i que us concedeixi la fortalesa necessària per exercir la guarició i l'alleujament del dolor. Gràcies.

M'adreço a vosaltres, preveres i diaques, i us demano que vetlleu per la vostra salut i per poder estar al servei dels altres. És difícil, segur, atendre tots els desitjos dels fidels, però cal complir les indicacions que us hem donat els bisbes d'acord amb les autoritats.

Vivim uns moments per reafermar la nostra confiança en Déu i per exercir el nostre ministeri d'una manera diferent oferint l'Eucaristia celebrada privadament per a tot el poble de Déu, pregant amb tota l'Església, atenent els malalts que ho demanin, pregant pels difunts, oferint per telèfon i Internet paraules de consol i d'esperança, donant testimoni amb el nostre capteniment. Coratge i ànims!

Estimats diocesans, m'atreveixo a dir-vos en nom de Jesús: no tingueu por, ell és al nostre costat. Confiem en Déu i confiem els uns en els altres per afrontar i vèncer aquesta pandèmia. Amb la meva benedicció i el meu afecte.

TEMA CENTRAL

Càritas Diocesana manté oberts el 58 % dels serveis

CÀRITAS DIOCESANA
DE GIRONA

Durant el període de confinament a causa del Covid-19, Càritas Diocesana de Girona manté oberts el 58 % dels seus serveis gràcies a l'esforç del personal i del voluntariat i al suport de les administracions públiques, especialment dels ajuntaments, i de diverses iniciatives privades.

Ja des del començament de la crisi sanitària, Càritas Diocesana va reclamar més suport a les administracions per poder garantir la continuïtat d'una trentena de serveis d'aliments durant el confinament. La majoria d'ajuntaments van posar-se en contacte amb l'entitat per oferir-li el seu suport. Aquesta ajuda municipal s'ha traduït en accions de neteja i desinfecció dels Centres de Distribució d'Aliments i altres locals, i d'ajuda en la descàrrega dels productes i en el seu repartiment.

En alguns casos Càritas ha comptat també amb el suport dels cossos policials per evitar aglomeracions. D'altra banda, els responsables de Càritas han mantingut un contacte constant amb la delegació territorial de la Generalitat de Catalunya. A més, l'entitat ha rebut l'ofertament de diverses iniciatives particulars que han proporcionat mascaretes i altres materials per evitar que els equips dels serveis d'aliments posessin en perill la seva salut.

«Els voluntaris fan arribar missatges de vídeo a persones grans»

Tot i el tancament de les formacions i orientacions laborals presencials, Càritas ha adaptat els seus serveis i ha activat el seguiment via telefònica per continuar atenent les persones en situació de vulnerabilitat, també en l'àmbit laboral. Ecosol, l'empresa d'inserció de l'entitat, que ofereix oportunitats laborals a persones en risc d'exclusió, ha hagut de tancar el 90 % dels centres de treball i ha perdut molts clients per l'ambient d'incertesa. L'empresa manté oberts només els serveis mínims necessaris per no posar ningú en risc, mentre continua prestant servei als Centres de Distribució d'Aliments i als tallers de confecció.

Una de les iniciatives més encoratjadores l'han dut a terme centenars de nois i noies voluntaris del projecte «Apadrinar un avi», que s'han mobilitzat per fer arribar missatges de vídeo a les persones grans que tenen apadrinades i que viuen en residències.

Els responsables de Càritas preveuen un encrueliment de les condicions de moltes de les famílies ateses per culpa de la manca sobtada d'ingressos i per la pèrdua de perspectives laborals. I fan una crida, adreçada als socis, donants, empreses i particulars compromesos, amb l'objectiu d'aconseguir nous recursos. La campanya s'anomena #elCompromísNoTanca.

TEMA CENTRAL

L'Estat i la protecció de la salut

JOSEP CASELLAS
Periodista

Ja des dels seus inicis, la Doctrina Social de l'Església ha parlat de la responsabilitat de l'Estat en relació amb la protecció de les persones i del conjunt de la societat. Lleó XIII, a *Rerum novarum* (1891), afirma que «l'Estat té com a missió pròpia vetllar pel bé comú» (n. 23).

Fa més de mig segle, el Concili Vaticà II desplegava l'afirmació de Lleó XIII dient que l'autoritat pública ha de preocupar-se perquè siguin «reconeguts, garantits i protegits els drets de totes les persones, famílies i grups i llur exercici, juntament amb les obligacions a què són sotmesos tots els ciutadans» (LG 75). I remetia a *Pacem in terris* (1963), de sant Joan XXIII, que inclou entre els drets humans els «mitjans indispensables i suficients per a un nivell de vida digne, especialment pel que es refereix a l'alimentació, al vestit, a l'habitació, al descans, a l'atenció mèdica i als serveis socials necessaris» (n. 11).

A mitjan segle XX, la Declaració Universal dels Drets Humans havia establert que «tota persona té dret a un nivell de vida que asseguri la seva salut, el seu benestar i el de la seva família, especialment quant a alimentació, a vestit, a atenció sanitària i als necessaris serveis socials» (art. 25).

El Concili Vaticà II ja observava l'abast planetari que prenien les grans qüestions de la humanitat. Parlava d'un món ple de contrastos, que «es manifesta poderós i dèbil alhora, capaç de realitzar el millor i el pitjor» (GS 9). I davant els desequilibris existents, demanava «un ordre polític, social i econòmic que progressivament serveixi més bé l'home i ajudi individus i grups a reafirmar i cultivar la pròpia dignitat» (GS 9). Expressava la necessitat «que es trobin a l'abast de l'home totes les coses que necessita per a menar una vida veritablement humana» (GS 26). I feia una crida a «les institucions de caràcter internacional» a esforçar-se per satisfer les diverses necessitats humanes en diversos camps, com ara «la sanitat» (GS 84). El Concili s'adreçava especialment a «tot el Poble de Déu» i l'animava a «posar remei, tant com pugui, a les misèries del nostre temps» (GS 88).

Sant Pau VI alertava, a *Octogesima adveniens* (1971), sobre l'aparició de «noves malalties» i de «contaminacions i deixalles» relacionades amb l'explotació inconsiderada de la naturalesa, i deia que «constitueixen una amenaça permanent» (n. 21). La problemàtica sobre el medi ambient ha estat àmpliament tractada pel papa Francesc a *Laudato si'* (2015).

Covid-19: oportunitat de globalitzar la humanització

MOVIMENTS I COL·LECTIUS OBRERS CRISTIANS DE CATALUNYA I BALEARS

Quan portem més d'una setmana de confinament a causa del coronavirus a tot el país (i també a molts altres països arreu del món), volem oferir la nostra paraula d'alè, d'ànim i d'esperança en aquesta emergència sanitària i social.

Els infectats i els morts a causa del virus van augmentant, i volem encoratjar totes les persones que estan donant el millor de si mateixes, sovint en condicions adverses. Volem donar el nostre suport a totes les persones treballadores que estan sostenint aquest moment dur i incert. A tot el col·lectiu professional sanitari, que comprèn el personal mèdic, d'infermeria i auxiliar, equip administratiu, personal de neteja, personal de cuina, treballadors i treballadores d'ambulàncies...

«Volem tenir una paraula d'ànim per als autònoms que han hagut de parar»

Als equips professionals de la xarxa de Serveis Socials bàsics, i d'una manera molt especial a tots els qui treballen en centres residencials d'infància i joventut, de persones amb diversitat funcional i de gent gran. Però també al personal de les botigues d'alimentació, bàsiques per poder restar confinats; als transportistes de les cadenes alimentàries i fabricants de productes de primera necessitat; treballadores d'atenció als telèfons d'interès; a les treballadores familiars i auxiliars de la llar, als empleats de la neteja i l'ordre; forces de seguretat... és a dir, a totes les persones que cada dia sostenen amb el seu treball i el seu servei la vida quotidiana, amb feines moltes vegades no prou reconegudes. A totes elles els volem agrair, valorar i reconèixer el treball i l'esforç; volem que ens sentin propers, sostenint, tant com puguem, el seu treball en benefici

del bé comú. I això és el que s'expressa cada vespre als nostres balcons.
També volem tenir una paraula d'ànim per a tants treballadors i treballadores autònomes que han hagut de parar i no saben el que el futur els oferirà; també aquelles treballadores i treballadors que, a causa de la manca de matèries, estan veient amb incredulitat i incertesa com les seves empreses han d'acollir-se a un ERTO, amb el que suposa de no saber si es cobrarà a final de mes ni quant... I ja són desenes de milers.

Plou sobre mullat

Sí, l'emergència sanitària esta comportant una emergència social d'abast gegantí, que per a molts segueix a la gran crisi del 2008. De nou, plou sobre mullat. Haurem après alguna cosa i no deixarem que s'estenguin la pobresa i la desigualtat?
A la vegada, recordem que situacions com aquesta (i de més dures) les viu bona part del nostre món (a l'Àfrica, a l'Amèrica Central i del Sud, a l'Àsia), totalment nafrat per les esgarrapades ferotges d'un capitalisme que -no ens cansarem de repetir- provoca injustícies i desigualtats que deixen milions de persones al marge. Per aquest motiu ens solidaritzem amb tots els pobles que no tenen uns serveis sanitaris, d'assistència i socials mínims necessaris per desenvolupar-se com a fills i filles de Déu.
Però alhora, com tantes vegades al llarg de la història, en aquestes condicions adverses i amenaçadores està apareixent el millor de tantes persones que, lluny de resignar-se, es posen en acció solidària a favor dels més febles. La creativitat i les mobilitzacions ciutadanes estant sent un raig de llum enmig dels núvols foscos.

Crida en favor de les energies positives i constructives en clau comunitària

És per això que volem fer una crida a tota la població a lliurar la batalla contra els instints més primaris que tenen tendència a aparèixer en aquestes situacions, en favor de les energies més positives i constructives, en clau comunitària. Tenim una oportunitat de créixer en aquells aspectes més humans, que potser teníem una mica oblidats entre tant deler de producció i consum: el temps per pensar, per valorar les petites coses de cada dia, els plaers senzills i quotidians, l'escolta i l'atenció als que tenim al costat, la part més creativa i artística que hi ha dins de cadascú, la clau més comunitària contra l'individualisme invasor...
Com a treballadores i treballadors seguidors de Jesús de Natzaret volem manifestar la nostra proximitat i solidaritat a totes aquestes persones; la nostra comunió en l'acció i la nostra pregària confiada i agraïda a Aquell que percebem com a Misteri de vida. Tant de bo que, a partir d'aquesta nova crisi, aprenguem a construir sobre uns bons fonaments (Jesús ens convida a construir sobre roca), humans i dignes per a tothom; i que així puguem copsar i maldar per allò que és essencial per al desenvolupament de la persona (la salut, una feina decent per viure dignament, viure fraternalment en comunitats...). Criteris que ens permetin globalitzar la humanització arreu en comptes de promoure la riquesa econòmica de pocs.
Per això, demanem a les autoritats polítiques -a les quals també volem animar en aquest moment difícil per les decisions no fàcils que s'han de prendre- que gestionin aquesta crisi amb honestedat i responsabilitat compartida al servei del bé comú. I que facilitin, tant com puguin, els recursos materials i personals que demana aquesta crisi sociosanitària a totes les persones que estan en primera línia. Amb l'esperança que això sigui la llavor d'una sortida més humana per a tothom.
Pensem especialment en les persones infectades, aïllades i que han mort en la soledat. Que les seves famílies puguin sentir l'escalf de tothom.
També alertem sobre la necessitat de protegir d'aquesta malaltia (que avui afecta, principalment, el món occidental) els pobles dels altres continents que hem citat.
I, finalment, cridem a mobilitzar-nos solidàriament, a sostenir els qui ja ho estan fent i animar d'altres a fer-ho segons les seves possibilitats. Donar gratuïtament és un signe inconfusible i excels d'humanitat.

«Aprenguem a construir sobre uns bons fonaments, humans i dignes per a tothom»

TEMA CENTRAL

ENTREVISTA

Mn. Sebastià Aupí

«Moltes famílies i residències d'avis fan un gran esforç de solidaritat»

Mn. Sebastià Aupí i Escarrà és el delegat episcopal de Pastoral de la Salut. També és capellà i coordinador del servei religiós de l'Hospital Dr. Josep Trueta de Girona i del Parc hospitalari Martí i Julià de Salt.

JOSEP CASELLAS
Periodista

Com està vivint aquest temps de confinament?

Com la majoria de la ciutadania, portant-ho de la millor manera possible. És cert que una casa parroquial ofereix més possibilitats que un pis, perquè tens un jardí. Però visc el tema del confinament com la majoria de la població: quan ho veus a la televisió, amb molta por, i quan ets a l'hospital, amb molta confiança.

El Covid-19 ha provocat una situació traumàtica, amb una gran dosi d'angoixa i d'incertesa, sobretot en els infectats i ingressats als hospitals. Què es pot fer per ells? Amb quines limitacions es troba?

En l'àmbit de l'hospital, el Covid-19 no es viu amb tanta catàstrofe com tothom es pensa. Ha canviat la metodologia de treball i les funcions de tots els companys. També la tipologia del malalt. Ara hi ha més llits d'UCI i de medicina interna. Però no canvien les ganes ni la dedicació de tothom: metges, infermeres, auxiliars, jo com a capellà, l'equip de psicòlegs que han vingut com a reforç des de Salut Mental... Tots ens sentim una família, responsables els uns dels altres, i intentem, com sempre, fer de la millora manera possible la nostra tasca professional.

Quin suport es pot oferir als familiars dels infectats pel coronavirus?

Als hospitals i amb els recursos disponibles s'intenta reduir al mínim el sofriment que pot generar aquesta situació. Hi ha una normativa per a tothom, per exemple en el tema de la proximitat. En el seu moment hi havia unitats molt restringides, mentre que ara n'hi ha de més flexibles i permeten que una hora al dia una persona pugui estar amb el malalt. La situació va canviant d'un dia a l'altre. Cal evitar que el Covid-19 tingui més incidència en la població. I els canvis que s'estan produint són per no descuidar la humanització de l'hospital. Potser no es pot estar al costat d'algú perquè està aïllat, però a les habitacions, tant del Trueta com del Santa Caterina, hi ha telèfon a les habitacions i es pot trucar a les famílies per fer-los costat espiritualment i religiosament. Ja que no pot ser presencialment, com a mínim que se sentin acompanyats i compresos d'aquesta manera.

La gent gran és un sector de risc. Com se'ls pot acompanyar pastoralment, a les residències i a casa?

Tenint-ne cura. Les residències geriàtriques estan fent grans esforços perquè la situació de cap avi no sigui asfixiant. I els familiars i cuidadors dels avis i les àvies que es troben als seus domicilis, déu-n'hi-do, també, el treball que realitzen. En aquesta situació que estem vivint a causa del Covid-19, més que destacar la por, el pànic o el temor que volen generar unes determinades informacions dels mitjans de comunicació, hauríem de destacar el gran esforç de tendresa i de solidaritat que moltes famílies i residències d'avis estan fent. L'aplaudiment diari de les vuit del vespre és per a molta gent que d'una manera artesanal i genial està fent cabrioles, amb els pocs recursos que té, perquè als nostres avis i àvies no els falti res.

«No és el moment d'expressar grans idees, sinó de fer sentir proximitat»

Què recomanen, en el context actual, als voluntaris que estan col·laborant amb la Pastoral de la Salut?

Primer de tot, com a tota la ciutadania, autocuidar-se, tenint presents les mesures d'autoprotecció: higièniques, distància de seguretat... Si són persones d'edat, poden fer un voluntariat des de casa, que no comporti un contacte amb els altres, per exemple fent mascaretes. Els voluntaris més joves, a més d'autoprotegir-se, han de vetllar per la protecció de les persones a les quals acompanyen. Les compres o altres gestions les han de fer amb la màxima diligència per no ser transmissors del virus.

L'agudització de l'experiència de la pròpia fragilitat pot obrir o tancar el cor de les persones a la fe en Déu?

El que estem vivint ens fa veure la importància del cor. Tenim un cor per estimar els altres i per sentir-nos-en responsables. Un cor que pateix per la persona que estimem i no vol que li passi res de dolent. Que, en aquesta situació, algú es pugui sentir molest i allunyar-se de Déu? Cadascú fa les seves opcions.

Als qui, des de la seva fe cristiana, es pregunten pel sentit del sofriment, què se'ls pot respondre?

Se'ls pot respondre amb la imatge de *La Pietat* de Miquel-Àngel. Ferlos costat, ser-hi, per alleugerir el seu patiment. No es el moment de fer discursos o d'expressar grans idees, sinó de fer sentir proximitat, encara que sigui amb un parenostre resat a casa, sense poder tenir la persona estimada al costat.

Arran de l'actual pandèmia, esdevindrem tots –començant per les autoritats públiques– més sensibles a la necessitat de fer tot el que estigui al nostre abast per protegir la salut de tothom?

La sensibilitat per la protecció es reforçarà. Potser algú continuarà igual. Però el tema del confinament ha de fer pensar molt seriosament molta gent. És una bona excusa per valorar allò de què no podem gaudir per la situació sanitària que estem vivint.

La Fraternitat de Santa Clara de Vilobí d'Onyar, cosint mascaretes per als més necessitats.

Presentació del llibre *Als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense* a la Llibreria Empúries de Girona.

#joemquedoacasa des de la Llar El Petit Príncep de Tordera, de la Fundació El Rusc.

Mn. Norbert Miracle predica el recés de Quaresma per a preveres i diaques.

Càritas Salt, treballant per a les persones més vulnerables durant el confinament.

El bisbe de Girona, durant la benedicció dels olis a la Missa Crismal.

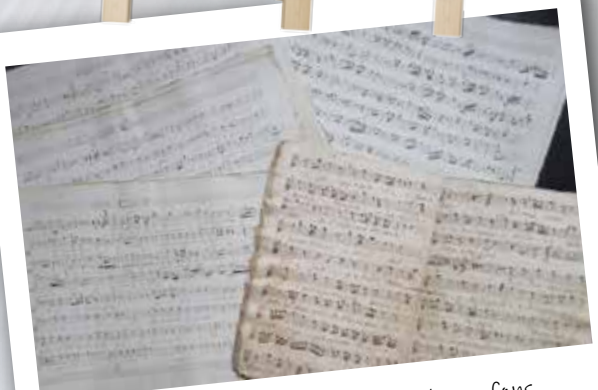

Els arxius diocesans cataloguen el seu fons musical.

Celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada a l'església del Mercadal de Girona.

Jornada Mundial del Malalt centrada en la soledat

El lema de la Jornada Mundial del Malalt d'enguany era: «Acompanyar en la soledat». La Delegació episcopal de Pastoral de la Salut va organitzar una taula rodona amb la participació de Francesc Moreno, infermer en els hospitals públics de Girona i vinculat als grups de voluntaris d'aquests centres; de Susanna Bosch, voluntària que ha fet serveis en camps de refugiats del Mediterrani oriental; i del psicòleg Josep Soler, especialitzat en les situacions de soledat de malalts i familiars.

Els models de soledat

El bisbe Francesc va obrir l'acte amb una referència als tipus de soledat en la societat actual: la soledat buscada, que en certs moments i situacions és convenient i fins i tot necessària; la solitud no buscada i derivada de la malaltia o de les seves conseqüències, com ara la viudetat; i, finalment, la soledat tecnològica: la d'aquelles persones que viuen en una connexió facilitada per mòbils, tauletes i ordinadors, però que en realitat estan soles.

Experiències de soledat derivades de la malaltia

Les aportacions dels convidats a la taula van ser positives. Francesc Moreno va explicar el valor i la importància dels voluntaris hospitalaris, en acompanyar els malalts que pateixen la soledat una vegada ingressats. Va fer una crida a les persones que puguin dedicar un temps, unes hores, a acompanyar els malalts, ja que moltes vegades la seva situació es perllonga després de l'alta.

La soledat dels desplaçats i refugiats va ser l'experiència aportada per Susanna Bosch. Són persones que han deixat enrere país, família, feina, amistats i que, quan arriben en un camp d'acollida, es troben aïllats. Gestos tan senzills com una encaixada de mans i especialment una abraçada tenen un gran valor d'acompanyament, d'ajut a superar les situacions que viuen i pateixen en solitud.

L'atenció psicològica que va explicar Josep Soler té com a objectiu clar atendre persones, no tant pacients o malalts. Va establir tres tipus de relacions que tots tenim: intrapersonal, amb un mateix; interpersonal, amb les altres persones; i la suprapersonal, de caràcter espiritual.

Des de l'especialitat del psicòleg participant, una vegada la persona és ingressada en el centre hospitalari, es tracta de determinar quin acompanyament té: família, companys, amics, per millorar aquesta situació si cal.

També va explicar com es prepara la situació de soledat després de la mort per part dels familiars del difunt.

El bisbe Francesc va donar gràcies a les persones que acompanyen els malalts en aquesta acció enfront de la soledat.

Enric Mirambell: home de fe i de cultura

«Els funerals s'han anat convertint en una autèntica celebració cristiana, que busca superar la tristesa de la mort amb l'esperança de la resurrecció. El funeral seria cada vegada més una reunió de pregària pel difunt, i cada vegada menys el compliment d'un deure social». Són paraules de l'article titulat senzillament «Els funerals», que el senyor Enric Mirambell i Belloc va publicar al *Diari de Girona* el 25 de gener de 1987.

VÍCTOR GAY
Periodista

El darrer 6 de març era cridat a la Casa del Pare el Cronista Oficial de la ciutat de Girona. Era feligrès de la parròquia de Santa Susanna del Mercadal, amb la qual va col·laborar amb els seus escrits publicats en el Full. Precisament un dels seus texts va ser l'eix de l'homilia que el rector, Mn. Miquel Ramió, va emprar en fer memòria de qui havia «tingut una vida plena i ha donat mostres de vitalitat i de memòria prodigiosa durant prop d'un segle», segon escrivia el Dr. Joaquim Nadal.

La missa exequial, concelebrada amb els canonges Joan Baburés i Joan Naspleda, va ser pel que fa a la presència de fidels el primer dels homenatges ciutadans a aquesta figura que «ens ha fet entendre que la nostra cultura, la nostra història, la nostra ciutat, sempre necessiten començar», en paraules de Jordi Dalmau, vell amic i company del difunt des de les recordades Congregacions Marianes.

Discreció i senzillesa

El senyor Mirambell no va fer mai ostentació pública de la seva fe i creences. Senzillament es feia present en les celebracions. La seva discreció i senzillesa eren suficients per donar-ne testimoni. Fins i tot en algun punt era crític quan la presència de fidels responia més a actituds que tenien poc a veure amb fe i creences.

«En els seus escrits, el testimoni cristià sempre hi era»

Així ho assenyalava en el seu escrit «La Setmana Santa de l'any 1939» (11 d'abril de 2011), quan reconeix que «hi havia una veritable febre de pràctica religiosa».

Devoció a sant Narcís

En la llarguíssima llista dels seus escrits, articles, pròlegs, conferències i presentacions de publicacions de tot tipus, la majoria amb relació a la ciutat de Girona, el testimoni cristià sempre hi era: des de la devoció a sant Narcís, «un símbol d'uns homes i dones que en aquells primers segles ensenyaren i testificaren amb la seva vida, en la nostra ciutat, la doctrina de Jesucrist, que encara avui es manté viva entre nosaltres» (26 d'octubre de 1986), a les festes que emmarquen el calendari: la Puríssima, el temps de Quaresma, Diumenge de Rams, Setmana Santa, Pasqua, l'Ascensió, Corpus...

Fins al seu comiat, que deixà escrit amb discreció i confiança: «Me'n vaig, confiant en Aquell en qui sempre he cregut». Que així sigui.

Assessoria Codina

C/ dels Vern, 3
17004 Girona
972 205 100
codina@codinacia.com
www.assessoriacodina.com

ASSESSORAMENT A EMPRESES I PROFESSIONALS

Televisió de Girona
DIUMENGE 9.30 h
DILLUNS 10.30 h
DIMARTS 15 h

Banyoles TV
DISSABTE 8 h
DIUMENGE 10.30 h

TV Costa Brava
DISSABTE 9 h
DIUMENGE 9 h

TEMPS D'ESGLÉSIA
YouTube Bisbat de Girona

Recupereu tots els programes d'aquesta temporada al YouTube del Bisbat de Girona: *www.youtube.com/BisbatGirona*

Canal 10 Empordà
DIUMENGE 10.30 h

Olot TV
DIUMENGE 10.30 h

SORTIDES en grup des de Girona

PLACES LIMITADES

Abril
Terra Santa i Jordània
Dies 21-30

Dijon (França)
Dies 10-13

Maig
Turquia i Capadòcia
Dies 13-25

Lourdes
Dies 1-3

Juny
Islàndia
Dies 8-15

Juliol
Polònia (Cracòvia)
amb la parròquia de Fornells
Dies 13-18

Agost
Creuer fluvial Rhin
Dies 30-18

Setembre
Iran
Dies 19-30

Octubre
Lourdes
Dies 10-12

Praga
Bratislava
Budapest
Dies 16-23

Índia
Dies 16-26

Viatges CANIGÓ

972 202 553
canigo@grupoeuropa.com
C. Barcelona 25 - Girona

Prat Sàbat
ADVOCATS

Josep Mª Prat Sàbat
Josep Prat Riuró
Gerard Prat Riuró
Miquel Garcias Miquel
Luís Moreno Prat
Joan Blanco Ginés

17002 GIRONA
Pl. POETA Maquina, 2 Pral.
972 218 200
972 213 718
www.advocatspratsabat.com

Consultori Drs. QUINTANA
DERMATOLÒGIC

MALALTIES DE LA PELL
MALALTIES DE TRANSMISSIÓ SEXUAL
TRACTAMENTS I DEPILACIÓ AMB LÀSER

Consulta diària a hores convingudes

C/ Ibèria, 12 - 14 Baixos B
17005 GIRONA
972 24 51 80

Un diumenge de Quaresma en confinament

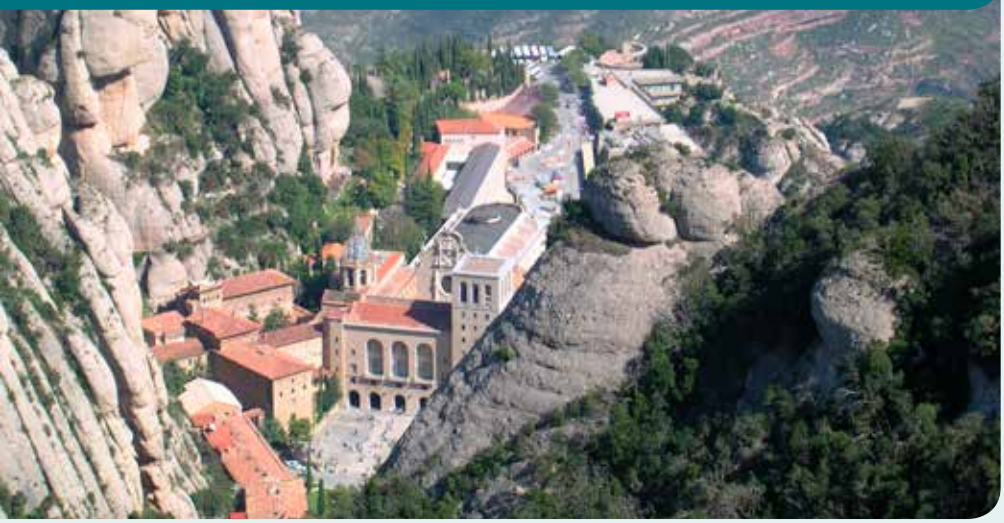

VÍCTOR GAY
Periodista

Cinquè i darrer diumenge de Quaresma. L'evangeli de Joan correspon a la resurrecció de Llàtzer. La missa des de Montserrat presenta un presbiteri amb una quarantena de monjos i absència pràcticament total de fidels. El pare abat, Josep M. Soler, no presideix la celebració. És un dels concelebrants. La presència de bona part de la comunitat benedictina pot ajudar un xic més. Per mitjà de la xarxa es pot seguir diàriament la missa que celebra el papa Francesc des de la seva residència vaticana de Santa Marta (precisament una de les protagonistes de l'evangeli d'aquest diumenge).

Els fidels gironins, i suposem que els d'arreu del país, tenim diferents opcions per participar a distància. Manca la Comunió. També el Papa ha recuperat aquella «Comunió espiritual» que, quan érem infants, sabíem de memòria.

L'homilia tracta, com no podia ser d'altra manera, d'aquell miracle i dels gestos, molt humans, de Jesús, que es «contorbà» en saber la mort del seu amic, just abans de retornar-lo a la vida (una vida que seria breu, ja que en un altre punt de l'evangeli es narra el seu assassinat a mans dels jueus). La celebració es clou sense el cant del Virolai.

Ressò de la tasca de Càritas

La premsa ens informa de la tasca de Càritas Diocesana en aquesta nova situació que viu i pateix la nostra societat. Les xifres són imponents: fins a deu mil peticions d'ajuts en forma de compra d'aliments, pagament de serveis d'energia o prestacions psicològiques. En el conjunt de l'any passat, Càritas Diocesana va atendre 22.000 persones.

Les respostes s'han donat amb eficàcia. Un exemple: a Lloret de Mar s'ha obert un nou centre de distribució d'aliments. Nombroses famílies d'aquesta localitat no poden treballar en el sector turístic, ni saben quan podran fer-ho.

Càritas mateixa està afectada laboralment, ja que l'Ecosol, l'empresa de treball de promoció social, ha hagut de tancar.

En l'article «Humilitat i esperança», que signa un col·lectiu de professionals cristians, entre els quals Míriam Díez, es reflexiona sobre els efectes de la pandèmia i s'evoca l'obra d'Albert Camus *La pesta*, i les seves figures clau, el metge Rieux i el jesuïta Paneloux, que encarnen aquests dos posicionaments: «Hem de ser agents d'esperança i no pas profetes de calamitats».

Missatge del bisbe Francesc

Al vespre, un programa singular de TV: «Els teus bisbes t'acompanyen». Pràcticament tots els prelats de l'Estat s'adrecen als seus diocesans, aplegats per províncies eclesiàstiques, des de Madrid a Barcelona. Que sapiguem, és la primera vegada que això es realitza. Clourà l'emissió el cardenal Omella. El nostre bisbe Francesc parla des de la residència episcopal on resta confinat. El missatge és moltes vegades repetit en l'evangeli: «No tingueu por», malgrat que en puguem tenir per la malaltia que ens amenaça i els sentiments derivats. També va agrair la feina, l'esforç i els serveis de moltes persones, per finalitzar recordant-nos, ja amb esperit pasqual, de resurrecció, que Déu estarà amb nosaltres fins al final dels segles.

I diumenge vinent, Rams.

Iniciatives digitals en temps de confinament

XAVIER ROCA BAS
Periodista

La crisi sanitària i el confinament pel coronavirus han provocat una adaptació a corre-cuita a un nou estil de vida, en tots els àmbits. És una situació ben extraordinària, que encara avui costa de creure del tot, i que es va precipitar durant la primera quinzena de març amb la declaració de l'estat d'alarma com a gran punt d'inflexió. Qui més qui menys s'ha hagut d'empescar fórmules de tota mena per continuar, des de casa, amb el seu dia a dia. L'Església no se n'escapa, i també ha hagut d'enginyar-se diverses iniciatives digitals per seguir mantenint el vincle entre els membres de les diferents comunitats, siguin parroquials, moviments, grups, delegacions, etc. La situació que estem vivint ha acabat esdevenint, de totes totes, una mena de laboratori del que en el futur possiblement serà ja, potser, quelcom ordinari.

▲ *Celebració de Dijous Sant retransmesa online a la Catedral*

Si bé la majoria de parròquies i grups mantenen des de fa temps els seus vincles a través de grups de Whats-App, el confinament ha acabat de potenciar l'aplicació de missatgeria per excel·lència ja des del primer moment. Davant la incertesa inicial, moltes parròquies van anar enfortint aquests grups, potser a l'inici pensant en una situació momentània, amb vídeos, documents de tota mena, àudios... compartint missatges d'esperança i optimisme, tan necessaris en aquests moments d'angoixa i confusió per a moltes persones. Molts rectors estan oferint les seves homilies en formats diversos i les distribueixen a través de WhatsApp com si d'un ambó es tractés.

D'altra banda, són diversos els capellans que s'ha engrescat a obrir els seus canals a YouTube per emetre les celebracions litúrgiques en *streaming* i/o gravar-les per després enviar-les als seus feligresos. Capítol especial es mereixen les retransmissions de les celebracions litúrgiques de la Setmana Santa des

«Durant la Setmana Santa es van retransmetre online les celebracions des de la Catedral»

de la Catedral de Girona, presidides pel bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo. Diumenge de Rams, la Missa Crismal, la Cena del Senyor, la Passió del Senyor, la Vetlla Pasqual i el Diumenge de Pasqua són les cerimònies que van ser retransmeses en *streaming* per fer més properes aquestes dates als fidels gironins.

També cal destacar el seguiment que s'està fent des de diferents catequesis parroquials, i els esplais de la Fundació Esplai Girona-Mare de Déu del Mont. Les propostes van des de l'enviament periòdic de materials per anar treballant fins a la utilització de les xarxes socials, especialment Instagram, amb reptes, pregàries online, etc., i també hi ha les aplicacions de viodeotrucada, simulant les trobades de grup, però en aquest cas cadascú des de casa seva. Es tracta de nous mètodes que de ben segur continuaran, en molts casos, un cop tot torni a la normalitat, per tal de complementar les sessions presencials.

Pel que fa a Càritas Diocesana de Girona, també ha aprofitat les noves tecnologies per transformar alguns dels seus projectes, com és el cas d'Apadrinar un Avi, que han reconvertit en Apadrinar un Avi 2.0. Els nois i noies participants, que dedicaven part del seu temps a visitar i acompanyar gent gran de diferents residències, han substituït les seves visites per videotrucades, textos, fotos o vídeos.

Dues mostres més d'iniciatives del confinament són la campanya #BisbatGironaDesDeCasa, de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social, consistent a difondre, cada dia, a les xarxes socials, vídeos d'un minut de durada amb persones de parròquies d'arreu de la Diòcesi com a protagonistes. En aquests missatges expliquen breument com viuen els dies de confinament, i de quina manera s'alimenten espiritualment. Finalment, cal destacar les Videopíndoles de Quaresma, vídeos catequètics d'uns 15 minuts de durada, que van anar a càrrec de diversos capellans joves de la Diòcesi i que es publiquen al canal de YouTube del Bisbat. Van anar seguint els diversos protagonistes dels evangelis de la Quaresma a través de les xarxes socials del Bisbat, culminant el Divendres Sant amb una reflexió del bisbe Francesc.

Trobareu la llista completa i actualitzada d'iniciatives a la pàgina web del Bisbat de Girona.

▲ *#BisbatGironaDesDeCasa*

▼ *Missa des de casa*

▲ *Esplai online (Catekids)*

Les trones de Santa Maria dels Turers

A l'església de Santa Maria dels Turers conservem dues magnífiques trones de fusta d'estil neogòtic que són part del conjunt artístic del temple parroquial com a elements destacats, i que constitueixen un símbol d'una etapa de la història de l'Església.

MIQUEL RUSTULLET NOGUER
Historiador

De la construcció

Van ser dissenyades per l'arquitecte Francesc Figueras de Ameller (1902-1992,) i presenten imatges amb relleus de gran bellesa, tallades per l'escultor banyolí Josep Maria Bohigas. El projecte va ser realitzat el febrer de l'any 1948, i fou inaugurat durant la festa major d'aquell any, segons hem pogut llegir a la revista local *Horizontes*, del novembre de 1948: *«En nuestro templo parroquial inauguróse, el día de San Martirián, el suntuoso púlpito proyectado por D. Francisco de A. Figueras, Arquitecto Municipal, y ornado por cuatro magníficas tallas, correspondientes a los Santos Evangelistas, (...) debidos a la gubia maestra de nuestro Don José M. Bohigas»*. Posteriorment, el 18 de setembre de 1949, l'*Hoja parroquial* va publicar el detall de les despeses que havia comportat la construcció de la nova trona: *«Importe de los gastos del púlpito de la Iglesia Parroquial de Santa María. Trabajos del albañil y piedra 4.464,05 PTA.»*. El treball de serralleria va ser encarregat al taller de Can Tarafa, del carrer de Girona, i va consistir en el ferro forjat que aguanta el tornaveu. La base de la trona també és de pedra, i es va obrir una regata a la columna de manera que s'hi pogués encaixar la pedra i formés un mateix conjunt. La segona es va construir un anys més tard. No sabem quan va ser acabada, però hem llegit a l'*Hoja parroquial* del 29 de març del 1953 que el diumenge de Pasqua de Resurrecció s'havia de fer una col·lecta *«para un segundo púlpito»*.

De la iconografia

La trona del costat esquerre està dedicada al Nou Testament. Hi ha les quatre figures dels evangelistes, el tetramorf. Començant per l'esquerra, hi ha la figura de l'apòstol Mateu, amb l'àngel a la seva espatlla, i l'únic que no es representa amb cap animal. La següent imatge és la de sant Marc, amb una profusa barba, als peus del qual es troba el lleó. A continuació apareix sant Lluc, amb el bou a l'esquerra dels seus peus. I, finalment, sant Joan, l'únic que no té barba, amb l'àliga a la banda dreta dels peus.

La trona de la banda dreta està inspirada en l'Antic Testament. Hi ha els quatre profetes majors, els homes que han estat considerats inspirats per Déu, tots aguantant un rotlle en què deixaren escrites les seves profecies. Començant per la dreta, trobem Isaïes, amb la barba molt poblada. Després ve Jeremies, conegut pel seu clam contra els falsos profetes. El segueix Ezequiel, el nom del qual probablement significa «Déu és fort», i que va utilitzar la figura del bon pastor com a metàfora de Crist. I el darrer, el més jove de tots, és Daniel, sense barba.

Tot i que la funció principal de la trona o púlpit era fer els sermons, també era el lloc des del qual es facilitaven informacions sobre la vida de la parròquia. Per exemple, s'hi anunciaven les proclames matrimonials, és a dir, es feia saber públicament que una determinada parella es volia casar, amb la finalitat que no hi hagués cap impediment legal. D'això, popularment, se'n deia «tirar trona avall».

Les magnífiques trones de Santa Maria dels Turers són ara un important llegat patrimonial, gràcies a l'esforç d'uns destacats professionals i artistes, i també de gent anònima que, amb les seves modestes almoines i aportacions econòmiques, van fer possible la seva realització, un exponent d'un temps molt diferent del d'ara. Justament un dels seus valors és aquest: són la nostra història. Conservem-les com hem fet fins avui.

Comença el Ramadà

El dijous 23 d'abril comença, per als musulmans, el Ramadà. Aquest any, com la majoria de les pràctiques de les diferents religions, està marcat per la crisi sanitària provocada pel Covid-19.

JOSEP CASELLAS
Periodista

El dejuni del Ramadà constitueix un dels cinc pilars de l'Islam. Durant el novè mes lunar (*ramadà*) de l'any, tots els musulmans que han arribat a l'edat de la pubertat han d'observar un dejuni complet des de la sortida fins a la posta del sol. Això significa que s'han d'abstenir de tota mena de menjar, de beure aigua, de fumar i de mantenir relacions sexuals. El dejuni es trenca durant la nit.

En aquest mes es commemora i se celebra la revelació de l'Alcorà, i és una bona ocasió per renovar el fervor religiós. També contribueix a reforçar la unitat de la comunitat. L'acabament del ramadà dona pas a la festa més important de l'any, l'*Aid-el-Kébir*.

«L'espiritualitat i l'ètica de l'islam es basen en alguns grans fonaments, coneguts amb el nom dels cinc pilars de l'islam, dels quals dona fe una tradició molt antiga», afirma el filòsof i sociòleg Frédéric Lenoir. Els altres quatre pilars són: la professió de fe -només hi ha un sol Déu i Mahoma és el seu enviat-; la pregària -n'hi ha cinc per a cada dia, precedides, cadascuna, per unes ablucions purificadores-; l'almoina; i el pelegrinatge a la Meca per a aquells que tinguin la possibilitat material de realitzar-lo.

«Més o menys seguits segons les èpoques i les regions del món musulmà, aquests cinc grans preceptes expressen substancialment la fe musulmana i la llei alcoràmica, i la seva observació constitueix l'essencial de la pràctica religiosa dels fidels», afegeix Lenoir.

L'expert en teologia de les religions Dennis Gira considera que «el dejuni del Ramadà significa primer de tot l'obediència del practicant a l'ordre de Déu, més que no pas la penitència i el desig de la conversió com en el cristianisme». En aquesta mateixa línia, Pascal Thomas -pseudònim d'un grup de teòlegs francesos- afirma que «la religió dels musulmans, que s'anomena Islam, és la religió d'aquells i d'aquelles que "se sotmeten" a Déu, a la seva paraula i a la seva voluntat». I ho explica amb aquests termes: «La paraula "islam" (de la qual s'ha format el mot "musulmà") vol dir efectivament submissió, obediència, abandonament a Déu, lliurament d'un mateix a Déu. Aquesta paraula té relació amb una altra que també expressa el sentit de la religió musulmana, "imam", creure, que té la mateixa arrel que la paraula hebrea "amén". Aquí la idea és la de solidesa o estabilitat. Creure és mantenir-se ferm perquè Déu dona estabilitat al qui hi confia».

VÍCTOR GAY
Periodista

Del so de l'Àngelus als sants de la porta del costat

El silenci que s'ha imposat a les nostres comunitats s'interromp cada migdia: les campanes de les esglésies, totes, toquen l'Àngelus. Moltes ho fan habitualment, però el so de l'anar i venir quotidià ens impedeix sentir-les. És una pregària musical que de ben segur serà escoltada.

Anar a missa des de casa

La Conferència Episcopal Tarraconense ha dispensat els fidels de la participació presencial en l'Eucaristia dominical. Els mitjans televisius ens ofereixen la possibilitat de fer-ho des de casa. Cada diumenge a 2/4 d'11 del matí s'ofereix la Missa en català per la 2 de TVE, i mitja hora després comença la Conventual de Montserrat. Els feligresos de Salt també poden fer-ho seguint el sistema *streaming* de la parròquia de Sant Jaume. Només són uns apunts de com es pot celebrar el Dia del Senyor des del confinament.

El missatge del bisbe Francesc

En encetar-se el confinament, el 16 de març, el nostre bisbe Francesc va adreçar, des de la pàgina web del Bisbat, un missatge als diocesans. En la primera part reflexionava sobre aquesta situació, que «ens fa ser molt més humils, més solidaris», i que també «ens ha recordat que som limitats, febles i que no som "els amos" de la vida, ni del present ni del futur». També expressava un seguit de desitjos: a tots els malalts, una prompta recuperació. «Estem al vostre costat i al vostre servei, si s'escau». Als professionals de la sanitat, «sigueu alliberats de tot mal», per tal que puguin «exercir la guarició i alleugerir el dolor. Gràcies». Als preveres, perquè vetllin per la seva salut i així «estar al servei del altres». I als diocesans: «M'atreveixo a dir-vos en nom de Jesús: no tingueu por, Ell està al nostre costat».

Exèquies simplificades i funerals posposats

Possiblement un dels aspectes més punyents en aquesta situació de confinament sigui el que pateixen les famílies respecte de l'acomiadament dels seus difunts. L'obligada simplificació de les cerimònies, sempre lluny dels temples i també amb presència restringida de persones, aguditza el dol. Caldrà esperar aplegar-se en les misses exequials, ja superat aquest tràngol tan dolorós.

El sants de la porta del costat

El papa Francesc va acceptar dialogar per TV amb el periodista català Jordi Évole (la Sexta), a l'entorn d'aquesta situació. El Pontífex va reconèixer que en aquell moment no patia cap símptoma del coronavirus i que el Vaticà aplicava les mesures d'aïllament, detall que l'entrevistador va aprofitar per assenyalar que si els membres de la Cúria eren allunyats això podia ser un avantatge. «*Vos sois muy malo*», li va respondre el Papa, que assenyalà que la pandèmia permet fer aflorar els millors sentiments dels humans. I va agrair als «sants de la porta del costat» les feines vitals que fan, i que van més enllà de les obligacions. Uns sants que són desconeguts per molts però no pas per Déu.

El papa Francesc aposta per avançar cap a «una economia més justa i inclusiva que l'actual». Així ho expressava en el seu missatge per a la quaresma d'aquest any, en el qual també anunciava la seva intenció de reunir a Assís, del 26 al 28 de març, joves economistes, empresaris i *change-makers* amb l'objectiu de fomentar el debat amb vista a assolir aquest objectiu. Finalment, en el marc de les polítiques de precaució en relació amb el coronavirus, la trobada ha quedat ajornada fins al novembre.

TRIBUNA

JOSEP CASELLAS
Periodista

L'economia de Francesc

La iniciativa, coneguda com «L'economia de Francesc», té com a lema «Els joves, un pacte per al futur», i pretén aplegar dos milers d'empresaris, investigadors, economistes i agents socials de canvi, per compartir idees i experiències i proposar models alternatius i solucions que, després, puguin ser aplicades als diferents països.

La preocupació del papa Francesc per l'existència d'una economia d'exclusió quedava ja ben palesa en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* (2013), en la qual afirma rotundament que cal dir «no» a una economia de l'exclusió i la desigualtat. Constatava que «hem iniciat la cultura del descartament, que, a més, és promoguda». I afegia: «Amb l'exclusió queda afectada a la seva mateixa arrel la pertinença a la societat en la qual hom viu, perquè hom ja no està a baix, a la perifèria, o sense poder, sinó que està a fora. Els exclosos no són "explotats", sinó "rebuigs", "sobrants"». En el mateix document, Francesc es mostrava molt sever amb les desigualtats que hi ha en el món i que són generadores de violència. I arriba a dir que «el sistema social i econòmic és injust en la seva arrel» (n. 59).

El Papa reunirà al novembre joves empresaris, investigadors i economistes

Dos anys més tard, el 2015, Francesc incloïa la dimensió econòmica en la seva reflexió sobre el concepte d'«ecologia integral». Ho feia a l'encíclica *Laudato si'* (n. 141) expressant la necessitat d'una «ecologia econòmica, capaç de considerar la veritat de manera més àmplia», ja que «el creixement econòmic tendeix a produir automatismes i a homogeneïtzar, amb vista a simplificar procediments i a reduir costos». Ja un quart de segle abans, sant Joan Pau II, a *Centesimus annus* (1991), havia parlat de la necessitat d'una autèntica «ecologia humana» i havia fet una crida a estat atents a una «ecologia social del treball» (n. 38).

La reflexió de Francesc aprofundeix la doctrina del Concili Vaticà II que, a *Gaudium et spes*, demanava que «se suprimeixin de la manera més ràpida possible les enormes desigualtats econòmiques existents i que sovint encara creixen, unides a la discriminació individual i social» (n. 66).

L'«heroïcitat» del venerable Mn. Joaquim Masmitjà i de Puig

MN. PERE BELLVERT I MORENTE
Vicepostulador de la Causa de Canonització de Mn. Joaquim Masmitjà i de Puig

El Papa ha declarat Venerable el servent de Déu Joaquim Masmitjà i de Puig (Olot, 1808 - Girona, 1886), canonge de la Catedral de Girona i fundador de la Congregació de les Missioneres del Cor de Maria. En el decret del 23 de gener d'enguany reconeix que Masmitjà va viure en un grau poc comú, heroic, les virtuts. La base sobre la qual s'edifica la causa de canonització és l'exigència que el candidat als altars hagi portat una vida santa i exemplar per als altres fidels. La tradició canònica ha elaborat el concepte d'«heroïcitat de les virtuts» o «virtuts heroiques»: representen un grau d'acció que no prové únicament de l'esforç humà. El seu origen es troba en l'actuació de l'Esperit Sant en l'ànima, capacitant per actuar respecte a qualsevol virtut concreta d'una manera superior al comú. Les virtuts teologals (fe, esperança i caritat) són a la base de tota la transformació espiritual del servent de Déu que acomoda les diferents virtuts morals o humanes segons carismes o dons. Les manifestacions externes no consisteixen en actes virtuosos aïllats sinó continus des del moment que es comencen a donar.

La crida a la santedat és universal, per a tots els fidels, però no així la proposta de models de santedat que fa l'Església amb vista a l'edificació dels altres. És voluntat de Déu que entre la infinitat de fidels que moren santament només siguin «alguns» els proposats per a l'edificació de la resta del poble creient. La fama de santedat i els miracles són elements que, si bé no afegeixen ni treuen res a l'heroïcitat de les virtuts, ajuden en la investigació sobre el servent de Déu perquè el Sant Pare el declari com a beat o sant a la veneració dels fidels. En anomenar-lo «venerable» es reconeix l'heroïcitat de les seves virtuts i, fora del cas del màrtir, s'està en espera del signe diví o miracle que el porti als altars. Cal, doncs, que els fidels s'hi encomanin demanant gràcies, i també la guarició de malalties humanament incurables.

Explica'm una història

MÍRIAM DÍEZ BOSCH PHD
Directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

És molt positiu que el Papa hagi triat la narració com a eix del seu missatge per a la 54 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. La vida es fa història i les històries se'ns claven a la memòria. Rainer Maria Rilke, en un dels seus monumentals poemes, ja diu: «Apaga aquests ulls meus: no deixaré de veure't; si em tapes les orelles podré igualment sentir-te, i podré sense peus anar vers tu i sense boca podré encara conjurar-te». Perquè el poder de la paraula i de les històries pot salvar. Per això diuen que parlar és terapèutic. El missatge del Papa no pretén convertir la narració en *storytelling*, és a dir, explicar històries que connectin amb els usuaris.

El papa Francesc apel·la a la veritat de les «bones històries». És ben cert que necessitem històries que ens parlin de nosaltres, de la bellesa, que sàpiguen mirar el món. El Papa ho demana i interpel·la als periodistes, als escriptors, però també a nosaltres com a veïns, com a ciutadans: quines històries compartim? Són constructives? Aporten?

Les històries formen part de la nostra existència, ja des de petits, i quan ens fem grans hi recorrem amb més fruïció. Som memòria viscuda i explicada. Quan ens retrobem amb amics ens agrada, una vegada i una altra, repetir anècdotes. Històries que vivifiquen.

Hem d'anar en compte, per suposat, amb les històries que no aporten res, amb les notícies falses o *fake news*. Per al Papa, cal que «els relats plasmin les nostres conviccions, i ens poden ajudar a entendre i a dir qui som». Quantes vegades hem hagut de recórrer a un poema o a una frase feta que ha dit o escrit algú altre en un moment radical de la nostra vida? El Papa ho expressa d'una manera fabulosa: «No teixim només roba, sinó també relats». La Bíblia n'és plena, d'històries de vida, d'amor, de guerra i de lluita, de salvació. I no parlem de les novel·les, cançons o pel·lícules. Històries de tot tipus, perquè la història és vida. I necessitem aquestes històries per seguir vivint.

Obra religiosa de l'arquitecte Pla

NARCÍS NEGRE TIBAU
Arquitecte

El 8 de febrer passat va morir l'arquitecte gironí Josep M. Pla Torras (1933-2020). La premsa local va publicar la notícia amb comentaris i fotografies de la seva trajectòria professional important (habitatges unifamiliars, plurifamiliars, arquitectura escolar...), obra pública i religiosa.

L'obra religiosa -o, si es vol, espiritualde Pla es produeix especialment als inicis de la seva praxi professional, i també torna a sorgir amb una intensitat i aportació diferents al treball pràcticament cultural en moments pròxims a la jubilació.

Les dues primeres actuacions consisteixen en reformes per a les esglésies romàniques del Sant Sepulcre de Palera, principalment en la total reforma de la coberta, i en una altra realització més completa i més professional a l'església de Santa Maria de Fontcoberta. En ambdues, a part de l'excel·lent treball d'arquitectura, ens sembla apreciar la col·laboració amistosa i el consell de mossèn Genís Baltrons (a.c.s.).

La tercera obra religiosa de Pla es produeix al conjunt parroquial de la Canya, amb una obra de nova planta, un repte major. El programa no es limita a l'església i a la rectoria, sinó que és més important i complex, i es desenvolupa en dues plantes: la planta baixa, a nivell de carrer, comprèn no sols els serveis parroquials bàsics (despatx, rectoria), sinó, a més, sales de reunió i teatre, disposats amb un criteri de funcionalitat evident; i la planta pis, que correspon a l'església, amb accés mitjançant una àmplia escala protegida, en gran part, per una marquesina que emfatitza l'accés a la zona principal del projecte.

Enguany es prepara la celebració del cinquantenari de la benedicció d'aquest conjunt parroquial de la Canya.

Amb els anys, l'activitat professional de Pla, pel que fa a l'arquitectura religiosa, va quedar restringida a Girona, a obres de restauració en el monestir de Sant Daniel i a la Catedral, de la qual va ser arquitecte restaurador i va formar part de l'equip redactor del Pla Director l'any 1998.

Educació integral, més enllà de la llei

PERE MICALÓ
Delegat episcopal d'Ensenyament del Bisbat de Girona

Des de fa anys l'ensenyament està xarbotat. El constant canvi de normativa degut a raons ideològiques de partit i l'acceleració de les etapes històriques, entre d'altres causes, provoquen una inestabilitat en el sistema educatiu difícil de pair.

Hem viscut vuit lleis orgàniques en període democràtic i ja ens han amenaçat amb una altra. En cada norma hi ha el segell de qui l'ha redactada, amb l'agreujant que el que la justifica és desmarcar-se ideològicament de qui va fer l'anterior. Sense un ampli consens no podem anar bé. L'educació, històricament, és ideologia i és poder, amb l'objectiu eròtic de dominar les futures generacions.

Malgrat aquest despropòsit l'escola funciona i, en general, funciona bé. El secret és la vàlua de la gran majoria dels docents. Aquesta fa que la institució escolar suri damunt del marasme ideològic normatiu.

El docent és majoritàriament una persona ben formada, amb uns principis ètics i morals que li configuren una consciència que depassa la lletra de la norma. El bon mestre és aquell que per damunt de tot en la seva acció docent -i no docent- ensenya i aprèn a estimar i a sentir-se -saber-se- estimat. Vetlla per una educació integral, la qual no pot estar mancada de la dimensió espiritual (a més de l'acadèmica i la social), en què totes les matèries poden convergir. Si bé la Religió és privilegiada en aquest terreny, no n'ha de tenir l'exclusivitat.

Animem les famílies a plantejar-se la inscripció dels seus fills als ensenyaments de la religió escolar, facilitant-los així l'educació en totes les seves dimensions.

Amb motiu de la crisi sanitària pel Covid-19, el període de preinscripció escolar i, per tant, de matriculació a l'assignatura de religió ha quedat ajornat fins a nou avís. Enguany havia de tenir lloc del 23 de març a l'1 d'abril.

RECOMANACIONS

Cultura

XAVIER ROCA BAS
Periodista

#MuseumQuizACasa

Diversos museus catalans impulsen el #MuseumQuizACasa, una edició especial del cèlebre concurs Museum Quiz per participar des de casa, oferint una alternativa cultural i de lleure divertida mentre duri el confinament com a mesura de prevenció del Covid-19. S'hi pot participar des de qualsevol dispositiu electrònic, ja sigui mòbil, tauletes o ordinadors.
Cada dia hi ha assignat un espai museístic diferent, i es proposaran preguntes de temes d'actualitat, locucions i frases fetes, cultura popular, arts (música, cinema, pintura, escultura, gravat, disseny, etc.) i curiositats, amb especial atenció al patrimoni cultural de cadascun dels museus participants.
Hi ha dues modalitats. La familiar, que es fa cada dia, de dilluns a divendres, entre les 18 i les 22 h, i la modalitat per a adults, que es fa cada dissabte a partir de les 18 i fins a les 22 h de l'endemà diumenge. Entre els espais participants, s'hi troben els gironins Museu de la Terrissa de Quart, Museu de la Mediterrània (Torroella de Montgrí) o el Museu d'Art de Girona.
En trobareu tota la informació a *www.museumquizacasa.org.*

Famiplay

En temps de confinament, les plataformes que ofereixen continguts online, com pel·lícules o música, han notat un augment considerable en les subscripcions. Volem destacar Famiplay, nascuda l'any passat, 2019. Es tracta d'una plataforma online de cinema amb valors dirigits a tota la família. S'hi poden trobar sèries i pel·lícules, totes amb un rerefons cristià, i també materials vàlids per a la catequesi.
European Dreams Factory, Bosco Films, Goya Producciones, A Contracorriente Films... són alguns dels noms de les productores i distribuïdores que nodreixen de contingut Famiplay. A més, destinen el 50 % dels seus ingressos als productors, amb l'objectiu que puguin continuar treballant en continguts aptes per a les famílies.
Ofereixen tres tipus de subscripció, en tots els casos amb accés il·limitat al seu fons. La primera opció és un pla individual, per 4,99 euros al mes. La segona opció és un pla familiar, amb fins a cinc possibles comptes, per 14,99 euros. Finalment, hi ha una modalitat per a grups, amb fins a 100 comptes, per 100 euros al mes. Més informació: *www.famiplay.com.*

La Missa de Cada Dia

Durant aquest temps de confinament, Editorial Claret ha habilitat un període gratuït d'un mes per als usuaris registrats de l'aplicació La Missa de Cada Dia. Disponible en català i castellà, inclou els textos litúrgics per a totes les celebracions eucarístiques del missal, tant les d'àmbit general com les que són pròpies de cada bisbat i les de les principals poblacions. Ofereix els textos que corresponen a cada dia segons el calendari litúrgic i les festivitats locals més importants. També proporciona comentaris sobre els textos bíblics per facilitar la preparació de les homilies o per a la meditació i pregària personal de qualsevol usuari. Si encara no es gaudeix del mes gratuït però ja es compta amb usuari registrat a l'aplicació, es pot activar igualment.
D'altra banda, Claret també ofereix la possibilitat de llegir, gratuïtament, la Lectio Divina en català, durant la Quaresma i la Pasqua. Es tracta d'un mètode per acostar-se a la Paraula de Déu i endinsar-se millor en el seu significat.
Més informació sobre aquestes i altres promocions a *www.claret.cat* i a *www.missadecadadia.cat.*

Obra Social "la Caixa"

Església Viva

Presenta: Àngel Rodríguez Vilagran

Magazín setmanal de 30 minuts amb reportatges i entrevistes d'actualitat de l'Església de Girona.

Té els apartats:
La Paraula del Bisbe *(amb Mons. Francesc Pardo),*
Punt de Vista *(comentari d'actualitat a càrrec de diferents col·laboradors),*
notícies i l'evangeli dominical.

Mensualment:
Música sense complexos (Xavier Roca)
i Cinema de valors (Narcís Mir).

El 1993 va rebre el Premi Bravo de Ràdio, que atorga la Conferència Episcopal Espanyola.

L'emeten:

Cadena COPE Girona 89.9 FM	Dilluns i dimecres 13.30
Caldes FM 107.9 FM	Diumenges 8.30
Ràdio Arenys de Munt 107.0 FM,	Diumenges 10.30
Ràdio Bonmatí 107.1 FM	Diumenges 8.00
Ràdio Calella 107.9 FM	Diumenges 9.00
Ràdio Canet de Mar 107,6 FM	Diumenges 8.30
Ràdio Cap de Creus 88.7 FM	Diumenges 7.00
Ràdio Cassà de la Selva 103.1 FM	Dissabtes 20.35
Ràdio Estel 103.4 FM	Dissabtes 23.00
Ràdio l'Escala 107.6 FM	Diumenges 8.00
Ràdio la Vall (Les Preses) 107.6 FM	Diumenges 8.30
Ràdio les Planes 107.7 FM	Diumenges 8.00
Ràdio Mar d'Amunt (Port de la Selva) 107.0	Diumenges 9.00
Ràdio Palafrugell 107.8 FM	Diumenges 9.00
Ràdio Salt 97.7 FM	Dissabtes 8.00
Ràdio Sant Gregori 107.9 FM	Diumenges 10.00
Ràdio Sant Pol 107.2 FM	Diumenges 9.00
Ràdio Tordera 107.1 FM	Dissabtes 9.00

Nota: el programa a la Cadena COPE porta per nom "El Mirall".

També es pot escoltar per Internet al web del Bisbat a Programes de Ràdio

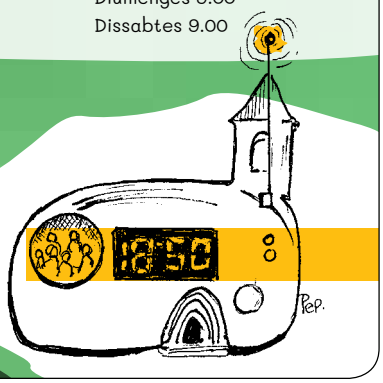

L'ENTREVISTA

Bernat Juliol

Monjo de Montserrat

JOSEP CASELLAS
Periodista

«Demanaria a la Mare de Déu de Montserrat que siguem capaços d'entendre'ns»

Què el va portar a fer-se monjo de Montserrat?
Tota vocació és un misteri. Potser la pregunta no és «què» em va portar a fer-me monjo sinó «Qui» m'hi va portar. La veritat és que em vaig sentir atret per la vida monàstica i, concretament, per la vida monàstica a Montserrat. Volia cercar Déu en una comunitat de monjos benedictins, en què l'acollida i la pastoral també són dimensions molt importants.

En què consisteix la seva vida monàstica? A què es dedica principalment?
La principal activitat del monjo és la pregària. Paral·lelament hi ha el treball, que també és una forma de lloança a Déu. Tinc encomanats diversos serveis dins de la comunitat: portaveu, patró delegat de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, sotsprefecte de l'Escolania i professor de teologia, entre d'altres.

Com es viu a Montserrat el Tridu Pasqual, moment culminant de l'any litúrgic?
El Tridu Pasqual és la celebració del nucli de la nostra fe: el Crist Ressuscitat no és una persona del passat sinó que continua present enmig nostre i ens condueix cap a la plenitud de la vida en Ell. A Montserrat, com és tradició benedictina, ho intentem viure especialment a través de la bellesa de la litúrgia.

En quina mesura Montserrat s'ha vist afectat per la crisi del coronavirus?
Ens preocupa la situació originada pel coronavirus perquè hi ha molta gent que pateix. En un altre sentit, en el moment de fer aquesta entrevista, a Montserrat tot està pràcticament buit i tancat. Això no obstant, retransmetem cada dia la missa i les pregàries que es fan a la basílica, i així la nostra assemblea litúrgica continua essent molt gran.

Vostè és portaveu del monestir. En aquests temps convulsos com enfoca aquesta tasca?
El món modern de la comunicació és complex i no sempre fàcil. Tanmateix, és també una gran oportunitat que tenim per fer arribar el nostre missatge de fe a la societat. Hem de ser capaços d'utilitzar la «paraula» per portar al món la «Paraula». L'Església ho ha fet sempre amb els mitjans de cada moment.

Des de la Fundació, com s'està preparant el Mil·lenari de Montserrat, que s'escaurà el 2025?
Es tracta de ser conscients d'aquest camí de mil anys d'història per no quedar-nos en el passat sinó sobretot per mirar cap al futur. Voldríem dir a la nostra societat que la fe i els valors que Montserrat ha anat cultivant al llarg d'un mil·lenni tenen ple sentit per als homes i dones del segle XXI.

Manté relació sovintejada amb Girona? Com veu l'Església que fa camí en aquesta Diòcesi?
La meva família viu a Girona i també hi tinc bons amics. Intento venir de tant en tant i seguir l'actualitat local a través dels mitjans de comunicació. Percebo que a l'Església de Girona hi ha preveres, religiosos i laics molt compromesos i que donen un gran testimoniatge de la seva fe cristiana.

A l'ombra de la Moreneta, la patrona principal de Catalunya, com valora la situació actual del nostre país i què li demanaria especialment a la Mare de Déu?
Els darrers anys han estat molt complexos a Catalunya en l'aspecte polític. Crec que l'única solució possible passa pel diàleg. En aquest sentit li demanaria a la Mare de Déu de Montserrat que siguem capaços d'entendre'ns.